fotbal

Astă-seară, pe stadionul Republicii, de la ora 19,30

SELECȚIONATA DIVIZIONARĂ — CONGO (KINSHASA)

Federația de fotbal a hotărît să alinieze în partida cu reprezentativa Congo (Kinshasa) următoarea selecționată: Gornea — Pleșa, Mareș, N. Ionescu, Mocanu, Sălceanu, Axente, Schiopu, Tufan, Oprișan, Panici. Rezerve: Matache, Ianul, Dincuță, Antonescu, Tătaru II, Dumitriu III.

Deci, nu mai joacă lotul de tineret, deoarece din el fac parte numeroși fotbaliști ai echipelor angajate atît în lupta pentru cîștigarea campionatului cît și pentru evitarea retrogradării. Cum meciul are loc astăzi, ei n-ar fi putut participa toată săptămîna la antrenamentele cluburilor.

HAIDU

IUBIU HAIDU (Dinamo Buc.)

Extrema stîngă a dinamoviștilor bucureșteni a cunoscut cîndva o oarecare vogă. Apoi, o tehnică insuficientă i-a grevat evoluțiile și treptat a căzut în desuetudine. Avem motive să presupunem că Haidu a reflectat asupra calităților și carențelor sale, căutînd elemente compensatorii pentru dribling sau modest, pentru șutul puțin percutant. Treptat, treptat, ajutat probabil și de antrenori, el a adoptat o manieră tactică adecvată și eficace. Beneficiind poate de cea mai ridicată rezistență la efort dintre toți fotbaliștii noștri, Haidu aleargă acum enorm într-o partidă. Devine apărător (se retrage, marchează, depășește pînă în careul său de 16 m) la fiecare acțiune ofensivă adversă, se desprinde apoi și avansează rapid spre toate compartimentele frontului propriu de atac. De pe zona fundașului stînga apare în postură de extremă dreaptă, joacă în permanență fără minge, sprintează prelung și repetat. Acest imens travaliu nu este efectuat la întîmplare, Haidu simțind prompt toate necesitățile tactice ale echipei sale, contribuind la densitatea apărării, la dezvoltarea și finalizarea acțiunilor ofensive. Rapid, rezistent, luptător, calm, înclinat spre joc colectiv, Haidu este o pildă de jucător auto-modelat. Efectuează toate servituțile pe care fotbalul modern le-a impus extremelor, compensîndu-și limitele tehnice cu o activitate laborioasă și randament tactic. În majoritatea aparițiilor din acest sezon s-a remarcat, jucînd un însemnat rol în economia echipei Dinamo București. În partida de la Petroșeni (ultimul exemplu) a participat substanțial la defensivă, a fost în repetate rînduri periculos ca atacant, marcînd și golul victoriei.

Haidu merită să fie din nou încercat în echipa națională. În ultimele sezoane s-au perindat pe extrema stîngă Kallo, Sorin Avram, Voinea, Radu Nunweiller și alții, dar nici unul dintre ei nu s-a impus drept soluție stabilă. Dispoziția fizică și evoluția pe plan tactic a lui Haidu, alăturată lipsei valorice resimțite pe acest post, ar trebui să atragă atenția lui Emmerich Vogl.

R. B.

SĂ SPERĂM CĂ A FOST ULTIMA...

(După meciul liceenilor din București și Cluj)

Au trecut aproape trei săptămîni de la disputarea dublei întîlniri de fotbal dintre echipele liceelor din București și Cluj. Redacția noastră inițiase aceste meciuri pentru că avea convingerea — și o are și acum — că fotbalul nostru trebuie readus pe picioare din chiar vîrsta lui de adolescență.

Aveam convingerea — și o avem și acum — că atîta timp cît directorii de licee vor expulza dintre zidurile școlilor lor cea mai îndrăgită minge, mingea de fotbal, nimic sau aproape nimic nu se va putea întreprinde pentru readucerea între valori a sportului-rege. Dar meciurile în discuție ne-au lăsat un gust amar, tocmai prin trădarea legii fundamentale a sportului: respectul pentru adversar.

Cu toate acestea, n-am insista asupra celor ce s-au întîmplat cu prilejul revanșei de la Cluj, dacă n-am avea în față o notă ce poartă antetul C.M.E.F.S.-ului Cluj, într-un fel o autocritică, după întîlnirea din orașul de pe Someș, care, „datorită unor lipsuri manifestate în organizare nu și-a atins scopul propus". La București și la Cluj, mai ales, unde cei 10 000 de spectatori au fost martorii unei grave accidentări, am asistat la o adevărată goană după victorie. După o victorie obținută cu orice preț, chiar cu acela al încălcării unor înțelegeri, pe care ambele tabere le admiseseră de bună voie...

„În ceea ce privește alcătuirea echipei, urmărindu-se obținerea unui rezultat favorabil, nerespectîndu-se înțelegerea stabilită, s-au introdus în echipa noastră în jocul de la Cluj elevi mai mari... Ca urmare a acestei orientări, jocurile respective au purtat amprenta unor lupte acerbe, presărate cu numeroase duritați" — iată un alt citat din nota clujeană.

Dacă la toate aceste lipsuri, care au umbrit frumoasa inițiativă de reînnodare a tradițiilor fotbalistice, cauzînd prejudicii popularizării acestor competiții, adăugăm și altele, trecute sub o „diplomatică" tăcere (oare nu știu tovarășii din Cluj că folosirea lui L. Fănea, jucător suspendat de federație, despre care ziarul nostru a publicat o amplă notă critică, era în discordanță cu spiritul întîlnirii respective? Sau, trecîndu-l în foaia de arbitraj sub alt nume, se bizuiau antrenorii someșeni pe lipsa noastră de „orientare"?!), avem și mai mult imaginea unei, hai să-i zicem pe nume, răfuieli.

Se ridică atunci cîteva întrebări: De ce în loc să fim de față la jocuri prietenești, spectaculoase, pe măsura talentului liceenilor bucureșteni și clujeni, dintre care unii membri ai loturilor reprezentative, care să constituie o adevărată propagandă fotbalistică în rîndul elevilor, am asistat la meciuri în care, să cităm din nou organele clujene, *„mai presus de orice s-a urmărit rezultatul"*?

De ce nu și-au atins scopul aceste partide și, mai ales, cine e de vină că în loc de fair-play și prietenie au fost aduse în teren grosolănia și huliganismul?

Ne este tare greu să credem că niște copii de 16—17 ani, care-și lasă caietele deschise pentru cîteva ore de fotbal, sînt atît de „stricați" încît să-și scuipe adversarii, să-i injure și să-i molestează numai pentru a trăi efemera satisfacție a unei victorii, într-un fel lipsită de sens... De aceea credem că întrebările de mai sus nu pot avea decît un răspuns viabil: singurii vinovați de cele întîmplate sînt conducătorii și antrenorii echipelor. Este condamnabil că unele echipe mari, în goană după rezultate, folosesc pentru aceasta chiar mijloace nepermise. La noi și aiurea... Este, însă, și mai condamnabil că tinerii noștri, la această vîrstă sinceri și puri, să fie îndrumați pe greșitul drum al victoriei obținute cu orice preț. E un domeniu în care unii antrenori de-ai noștri manifestă reprobabile „înclinații" și poate că a sosit timpul să li se atragă atenția, altfel decît cu amabilitate, că sportul înseamnă ceva mai mult și mai frumos decît 0—1 în deplasare și 2—0 acasă.

După meciul de la București, cronica noastră menționa: *„A fost o dimineață frumoasă. Ar fi putut fi sublimă..."*. La Cluj ne-am fi mulțumit și cu o dimineață frumoasă. Din păcate, a fost una urîtă... S-o uităm, cu speranța că a fost ultima de acest fel...

Ov. IOANIȚOAIA

Oțelul Galați, cîștigătoarea campionatului de fotbal juniori a fostei regiuni Galați

ÎNTRECEREA JUNIORILOR SE APROPIE DE SFÎRȘIT

● GALAȚI. A luat sfîrșit campionatul de fotbal al juniorilor organizat pe teritoriul fostei regiuni Galați, la care au participat echipele divizionarelor B și C din zona respectivă. Primul loc în clasament și dreptul de a participa în continuare la turneul pentru desemnarea echipei campioane naționale de juniori, pe anul în curs, a revenit formației **Oțelul Galați**, antrenată de **Dumitru Oprea**. De-a lungul celor 14 meciuri, tinerii gălățeni au dovedit o comportare constant bună, acumulînd 26 de puncte din 12 victorii și 2 meciuri nule, cu un golaveraj semnificativ: 40—4! Antrenorul Oprea a avut la dispoziție următorul lot: **Chiriazic, Maghiar, Voicu, Calciu, Nicolae Ioan, Molohai, Pastia, Canaragiu, Borcea, Leca, Istudor, Chihaia, Capotă, Pavel, Turcitu, Tiberiu.**

În ultima etapă, Oțelul Galați a dispus de Politehnica din localitate cu 3—0 (0—0), prin golurile marcate de Leca (2) și Chihaia.

GH. ARSENIE, coresp.

Fotbaliștii congolezi — oaspeții Bucureștiului

Ieri, la amiază, a sosit în Capitală reprezentativa de fotbal a Congoului (Kinshasa).

România constituie al doilea popas al fotbaliștilor congolezi, aflați într-un lung turneu peste hotare, turneu început în Brazilia și care va continua cu meciuri la Roma, Madrid și Paris.

Antrenorul echipei oaspete, **Ferenc Csanadi**, fratele renumitului specialist maghiar Arpad Csanadi, ne-a comunicat următorul „11" pentru meciul de astăzi: **Matumona-Mange, Tchimongo, Mbuli, Kibonge, Kabamba-căpitanul** echipei, **Mokili, Kembo, Kidumu, Mungamuli, Kalala.**

Formația va suferi însă unele modificări în cazul în care cîțiva titulari — **Kazadi, Mukombo, Katumba** și **Mulongo** — rămași la Kinshasa, pentru meciul campioanei Congoului, Englebert, din „Cupa Campionilor Africii", vor sosi în timp util la București. După meciul de astăzi este probabil ca fotbaliștii congolezi să mai dispute alte 2—3 partide în țara noastră.

TRACTORUL BRAȘOV — CAMPIOANA ȘCOLILOR PROFESIONALE DIN M. I. C. M.

Duminică 12 mai a luat sfîrșit campionatul de fotbal al școlilor profesionale din Ministerul Industriei Construcțiilor de Mașini, pe anul 1968. Meciul final s-a încheiat cu victoria echipei **Tractorul Brașov**, care a dispus, prin golurile marcate de Bran (min. 7) și Gherman (min. 63), cu 2—0 (1—0) de formația Școlii profesionale Electromotor Timișoara. Partida, la care au asistat peste 2 000 de spectatori, a fost de bun nivel tehnic, satisfăcînd experiențele publicului. În fotografie, componenții echipei învingătoare: de la stînga la dreapta — **M. Nemeș, V. Bran, M. Onofrei**, prof. **I. VULCANEANU**, antrenorul echipei, **V. Gherman, V. Costanda, L. Cintaș, V. Tohăneanu** (în picioare), **V. Covaci, I. Török, G. Roltman, I. Cojocaru, N. Albu, M. Pop, G. Stoicu.**

Foto: prof. I. CIRIPOI

REFLEXII CARE INVITĂ LA MĂSURI...

Etapa a doua a campionatului republican de atletism pe echipe, a programat în București, la sfîrșitul săptămînii trecute, derbiul dintre echipele Steaua, Dinamo și Clubul atletic universitar.

Interesul pentru acest derbi a fost întrutotul justificat, mai ales că din cei 119 concurenți care s-au întîlnit pe stadionul „23 August", 73 sînt componenți ai loturilor republicane de seniori și juniori, beneficiind ca atare, nu numai de atenția continuă și multilaterală a cluburilor respective, ci de însăși cea a Federației române de atletism.

Începutul de sezon în aer liber al anului olimpic, prilejul de verificare a valorii pregătirii din perioada de iarnă precum și al măsurii în care antrenorii și sportivii au înțeles imperativele actuale ale atletismului românesc, constituiau tot atîtea motive ca întîlnirea celor trei echipe să reflecte și să onoreze, prin rezultatele ei, valoarea unui derbi. Și acest lucru, dintr-un anumit punct de vedere, s-a întîmplat! Unii dintre atleții participanți au realizat 6 norme de clasificare de categoria maestru (dintre care 4 atleți de la Steaua și cîte unul de la Dinamo și C.A.U.) și 44 norme de categoria I (13 Steaua, 21 Dinamo și 10 C.A.U.) În mod deosebit merită subliniate performanțele **Vioricăi Viscopoleanu** (6,34 la lungime), **Ioanei Stancu** (primul an de seniorat, cu 51,20 m la suliță după un alt 51,40 în etapa precedentă), **Petre Astafei** 5,01 m la prăjină și apropierea de granița celor 5 m a lui **Dinu Pistalu** etc.

În alte condiții poate că un asemenea bilanț să fi mulțumit. În condițiile unui derbi disputat cu 6 luni înainte de Olimpiadă, întîlnirea prilejuiește însă serioase reflexii asupra muncii permanente și sistematice pe care trebuie s-o depunem pentru întărirea atletismului nostru în general și pentru afirmarea sa la Ciudad de Mexico, în special.

Constatăm însă că, chiar la nivelul celor mai bune echipe din țară, nu au fost prezentate formații complete, făcîndu-se în continuare, pentru acoperirea anumitor probe, unele improvizații de-a dreptul bizare.

Astfel nici una din echipele participante nu este în măsură să-și constituie o formație în limita cifrei de 44 de atleți, permisă prin regulamentul de desfășurare al competiției. Steaua a prezentat cu 7 atleți mai puțin, Clubul atletic universitar 4 atleți, iar Dinamo a avut 2 atleți în minus.

În ceea ce privește acoperirea probelor de concurs, Steaua nu a avut nici o concurentă în proba de suliță și numai cîte o concurentă la disc și la greutate, iar C.A.U. nu a prezentat decît un concurent în probele de 10 km marș, 5 000 m și 200 m (F).

În problema acoperirii anumitor probe, în locul muncii răbdătoare de a forma și de a introduce în acest campionat pe echipe (care, de altfel, are ca principal scop tocmai acest lucru) elemente tinere, asistăm însă, ca și în anii precedenți — este adevărat că, în mai mică măsură — la improvizații dăunătoare, lipsite de orice perspectivă pentru cluburile respective și pentru atletism în general. Din acest punct de vedere este sigur că a venit vremea ca antrenorul Răsăcănescu să treacă pe prim plan, nu propria sa participare în concurs (în care de altfel a obținut un rezultat cu totul mediocru), ci descoperirea și formarea unor tineri aruncători de ciocan.

Asemenea improvizații, în care formația Steaua a obținut un neinvidiat loc fruntaș (Ovezea la 800 m, Alina Popescu și Nicolae Macovei la înălțime etc.) nu au fost însă proprii numai ei ci și altor echipe. Într-un fel ea a culminat cu nefolosirea campioanei olimpice Mihaela Peneș în proba de suliță și utilizarea ei în proba de aruncarea greutății, unde a depășit cu 98 de cm norma categoriei a II-a de clasificare.

În orice caz, concursul a dovedit, în mod practic, că echipa Dinamo, care a „îndrăznit" mai mult decît celelalte să-și completeze formația cu tineri și a cărei preocupare pentru juniori este cunoscută în raport cu celelalte două formații, a avut satisfacția să constate că acești juniori i-au rotunjit punctajul într-un mod corespunzător, situîndu-o pe locul I.

Al doilea element care prilejuiește serioase reflexii, este comportarea în concurs a unor atleți. În 76 de participări atleții celor trei echipe fruntașe au obținut abia norma categoriei a II-a de clasificare, adică atît cît le pretindea regulamentul ca să puncteze în clasament, iar în 12 participări nu s-a reușit nici măcar acest lucru (2 cazuri la Steaua și cîte 5 la Dinamo și C.A.U.)

Componenți ai lotului republican ca: W. Socol, Gh. Ene, M. Petra, Livia Oros, V. Caramihai, I. Găsitu, Sanda Anghelescu (Steaua), Al. Spiridon, A. Gagea, Z. Heghedüș, P. Ciobanu (Dinamo), Elena Lefter, Edith Schall, C. Rizon (C.A.U.), pentru a nu cita decît cazurile ieșite din comun, s-au prezentat, ca valoare, la un nivel nepermis de scăzut, chiar cu justificarea începutului de sezon.

Din acest punct de vedere, situația a culminat cu proba masculină de lungime, unde improvizația echipei Dinamo de a-l folosi pe Valeriu Jurcă — specialist la 400 mg — a dus la rezultatul paradoxal (care ar putea fi folosit totuși de unii în sprijinul ideii improvizațiilor) că acesta s-a clasat pe locul I, în dauna celorlalți specialiști ai probei, dintre care doi componenți ai lotului republican (Vasile Mureșan și Doru Bădini).

Cu excepțiile enumerate, rezultatele, în general, obținute de atleți, în probele lor de bază, nu pot fi considerate ca mulțumitoare, îndeosebi pentru cei care urmăresc evoluția performanțelor atleților străini, aflați și ei la același început de sezon olimpic.

Alexandru FLORESCU
secretar general adjunct al F.R.A.

NIC. PERȚA

ÎN PREAJMA MECIULUI CU CEHOSLOVACIA

Antrenorul federal despre viitorii noștri adversari

Apropiata întîlnire de rugby România — Cehoslovacia prezintă pentru federația noastră o importanță deosebită, deoarece cîștigarea acestei întîlniri însemnează ocuparea locului doi în „Cupa Națiunilor F.I.R.A.".

O privire retrospectivă asupra rezultatelor directe dintre reprezentativa țării noastre și cea a Cehoslovaciei ne arată că, din 12 meciuri, 11 au fost cîștigate de către sportivii români, față de un singur meci nul, la Praga, în 1966.

Iată palmaresul întîlnirilor:

22.V.1927	Cehoslovacia — România	5—21
4.X.1949	Cehoslovacia — România	5—20
15.V.1955	Cehoslovacia — România	0—3
4.VIII.1957	România — Cehoslovacia	12—11
24.V.1959	România — Cehoslovacia	11—0
26.V.1960	România — Cehoslovacia	13—3
27.V.1961	Cehoslovacia — România	12—19
23.V.1962	Cehoslovacia — România	6—11
1.XI.1962	România — Cehoslovacia	40—0
26.V.1963	România — Cehoslovacia	28—3
20.V.1964	România — Cehoslovacia	14—3
29.V.1967	Cehoslovacia — România	9—9

Rezultatele strînse, precum și calendarul internațional din ultimii ani al echipelor de categoria A din Cehoslovacia, care au avut contacte cu echipe din mai multe țări (Belgia, Spania, Anglia, U.R.S.S., R. D. Germană, Franța, Italia, Maroc), precum și ultimul rezultat cu reprezentativa Franței (5 mai, la Praga, 19—6 în favoarea francezilor) arată ascensiunea de formă a rugbyului cehoslovac. Din informațiile culese cu ocazia vizionării acestui meci, în Cehoslovacia activează în prima categorie 8 echipe, pregătite de către antrenori cunoscuți (Vondracek, Kudrna, Seidl, Petros, Kores, Stastny și Moravec), care au participat la cursuri de perfecționare în Franța și care cunosc bine toate acțiunile tactice moderne, precum și mijloacele pentru învățarea și perfecționarea lor. Din rîndul acestor echipe sînt selecționați jucătorii reprezentativei Cehoslovaciei care, în ultima întîlnire cu Franța, au demonstrat o valoare ridicată sub toate aspectele.

Țin să remarc că, în afara unei excelente pregătiri fizice, grefate pe calitățile atletice deosebite ale sportivilor, fapt care ne era de altfel cunoscut, viitorii noștri adversari din 26 mai au făcut un adevărat salt calitativ în privința jocului de ansamblu și pe compartimente, atît în apărare cît și în atac. Astfel, în partida cu Franța, înaintașii au acționat omogen, stabilind în același timp un echilibru perfect în cîștigarea balonului din momente fixe. În majoritatea timpului, dar întotdeauna în jocul de la margine, gazdele au acționat în 7 oameni, asigurînd în acest mod supranumericul liniilor dinapoi, inferioare celor franceze. Am remarcat în jocul înaintașilor atacuri bine inițiate din margine și pe lîngă grămadă, în stil modern, soldate cu cîștigarea de teren și printr-o încercare înscrisă de Kopek (linia a treia). În jocul liniilor dinapoi s-a observat tendința atacului supranumeric prin intercalarea fundașului și în special a aripii de pe partea închisă, precum și jocul de atac cu lovituri de picior înalte și plasate în spatele treisferturilor adverse. Acțiunile înaintașilor au fost continuate de liniile dinapoi, beneficiind prin Sendler și Kourek de deschideri rapide și inspirate.

Caracteristica generală a jocului echipei cehoslovace o constituie perfecta apărare, atît din momentele fixe, cît și din mișcare, precum și contraatacul bazat în general pe lovituri de picior înalte în terenul advers. Atacul se bazează de regulă pe acțiunile înaintașilor, pentru a aglomera adversarii în apropierea buturilor și a crea astfel situații favorabile loviturilor de picior căzute.

Cunoscînd deci în linii generale adversarii echipei noastre reprezentative din 26 mai, se impune bazarea pregătirii lotului nostru reprezentativ pe omogenizarea echipei, pe perfecționarea concepției de joc, în special prin combinații tactice executate rapid, care ar putea surprinde pe adversar, așa cum s-a întîmplat în întîlnirea cu Franța.

Lotul reprezentativ a susținut un meci de selecție, în urma căruia vor fi reținuți doar acei jucători la care s-a putut discerne capacitatea de adaptare la cerințele speciale ale confruntării cu Cehoslovacia.

prof. Al. TEOFILOVICI
antrenor federal

SISTEMUL CU „LIBERO" NU IMPUNE JOC DEFENSIV

După ce apărările cu libero (măturător) s-au impus în multe țări cu fotbal avansat, există și la noi un interes crescînd pentru acest mod de a organiza apărarea.

Apărarea cu libero se află, cert, pe linia dezvoltării istorice a tacticii de joc. Ea nu s-a impus dintr-o dată, ci de abia după multe căutări ale unor tehniceni dornici să adapteze apărarea la noile mijloace tactice ale atacurilor. Într-adevăr, eficacitatea crescută a unor atacanți cu mare putere de percuție a impus întărirea apărărilor, destul de vulnerabile în zona braziliană. În cazul zonei, atacanții preiau mingile relativ netulburați și vin lansați în fața liniei de apărare pe care o pot depăși astfel relativ ușor. Dublarea reciprocă a apărătorilor nu s-a dovedit eficace, creînd culoare de pătrundere în alt loc al apărării.

S-a încercat apoi revenirea la marcajul om la om, cunoscut din sistemul WM, dar nici asta nu a fost suficient, căci atacantul, o dată ce l-a driblat pe apărătorul pus să-l marcheze, s-a găsit singur în față cu portarul. Pentru a mai crea un obstacol în calea acestui atacant infiltrat s-a recurs la o idee mai veche a antrenorului Karl Rappan și s-a introdus un post nou: fundașul operînd fără sarcini de marcaj, în spatele liniei de fundași cu sarcini de marcaj om la om. Aceasta, ca o consecință logică necesară a aplicării marcajului om la om. Și astfel, cel puțin teoretic, sistemul de apărare cu măturător s-a închegat ca un întreg armonios.

De atunci au trecut mai mulți ani și s-au relevat în acest post nou o serie de jucători excelenți ca Picchi, Meszoly, Sesterniov, Schulz etc, ca să nu numim decît pe cîțiva.

Dar această apărare a avut și mai are și în prezent mulți adversari. Acuzația principală care i se aduce este că ar impune echipei un joc precumpănitor defensiv, căci jucătorul măturător, sustras din alte sectoare de joc, ar slăbi forța de atac a echipei. Această părere nu ni se pare în întregime fondată.

S-au văzut multe echipe excelente aplicînd de exemplu sistemul brazilian cu o concepție foarte defensivă, după cum s-au văzut și multe echipe de prim plan jucînd destul de ofensiv cu libero, cum este și actualul lider al campionatului italian, F. C. Milan.

În al doilea rînd, nu este absolut necesar a se imobiliza în apărarea cu libero un număr mare de jucători (de exemplu 1+4) cînd adversarul atacă cu mai puține vîrfuri de atac. O apărare rațional organizată cu libero ar putea fi exprimată cu formula n+1, în care formulă „n" este un număr variabil, egal cu numărul vîrfurilor de atac al adversarului, iar +1 este jucătorul măturător. Cînd, de exemplu, echipa Portugaliei atacă cu Simoes, Torres și Eusebio i se vor opune 3 fundași + libero. Dacă în atacul portughez se mai intercalează în decursul fazei de joc și Coluna i se vor opune 4 fundași + libero, dacă mai intervine și Graca formula va corespunde cu 5+1 și așa mai departe.

Este vorba deci de un eșalon de apărare redus la un coeficient de siguranță minim și rațional care în multe cazuri, cînd adversarul folosește mai puține vîrfuri de atac (frecvent în tactica contemporană) se dovedește chiar mai economicos decît apărarea în sistemul brazilian cu o zonă compusă permanent din 4 fundași.

Dar apărarea cu libero oferă și posibilitatea de a elimina dezavantajul imobilizării fără sarcini de marcaj direct a jucătorului măturător. În acest scop nu este nevoie decît de aplicarea unei manevre tactice foarte simple și care constă în intercalarea măturătorului în linia de fundași în faza de ieșire din apărare (după recuperarea mingii), ceea ce permite eliberarea unui fundaș în vederea participării la construirea atacului. Și, cu aceasta, obiecția cu slăbirea puterii de atac din cauza măturătorului se înlătură în mare măsură.

Oricine iubește fotbalul va fi de acord că jocul ofensiv oferă cele mai mari satisfacții. Totuși, observă Jacques Ferran, redactorul șef al revistei „France-Football", în **„fotbalul actual este mai rentabil să te aperi decît să ataci".** Aci se află o realitate pe care ne-a impus-o evoluția recentă a fotbalului internațional și național bazat pe lupta pentru puncte. **Aceasta fiind situația, singura atitudine REALISTĂ rămîne întărirea apărării fără a știrbi pe cît posibil potențialul ofensiv. Apărarea cu libero oferă această posibilitate.**

Aceasta nu înseamnă nicidecum că apărarea cu libero reprezintă un leac universal. În nici un caz nu ar fi înțelept să fie impus echipelor după cum s-a procedat acum cîțiva ani cu jocul „colectiv-constructiv-ofensiv". Va putea fi folosit de la caz la caz și de preferință în jocurile în deplasare, oficiale. **O echipă matură trebuie să fie pregătită pentru a-și modifica tactica de la un joc la altul în funcție de necesități.**

În nici un caz nu este permis ca adversarii să se pregătească liniștit contînd cu siguranță pe o anumită tactică ce o vor întîmpina în jocul următor. Dimpotrivă, adversarul trebuie să se găsească în fața unor manevre tactice noi și surprinzătoare la fiecare etapă. Asta ne învață exemplul echipelor cu performanțe în fotbalul internațional.

N. BRAȘOVEANU